

Н. Підбережник

**НОРМАТИВНО-ПРАВОВА БАЗА ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ
З ВРЕГУЛЮВАННЯ ЕТНОПОЛІТИЧНИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ**

Проаналізовано нормативно-правову базу публічного управління у сфері етнополітичних відносин в Україні. Зокрема, охарактеризовано законодавство України та міжнародні правові документи, ратифіковані Україною, щодо гарантування основних прав та свобод національних меншин, здебільшого в культурній сфері. Показано, що відсутність цілісної концепції публічного управління етнополітичними відносинами в Україні та етнополітики загалом, ефективного правового механізму забезпечення інтересів усіх суб'єктів етнополітичних відносин та запобігання міжетнічних конфліктів призвела до загострення етнополітичної ситуації в Україні.

Ключові слова: публічне управління, етнополітичні процеси, етнополітика, національні меншини, державотворчий етнос, права та свободи, міжетнічні відносини.

На сьогодні основним сегментом державного етнополітичного менеджменту в Україні є етнокультурна сфера. Тому законодавство України у сфері етнополітичних відносин здебільшого спрямоване на збереження етнічної ідентичності та культурної самобутності національних меншин, які наділені певними специфічними правами, переважно у тих сферах, де вони ідентифікують себе як особлива етнічна група (збереження ідентичності, традицій, мови, культурної спадщини). Водночас в Україні склалась ситуація, коли мовно-культурні права державотворчого етносу потребують більше захисту на законодавчому рівні, аніж мовно-культурні права етнічних меншин. Особливо це стосується використання української мови, якій без державної політики протекціонізму загрожує перетворення зі статусу державної на міноритарну мову. Тому формування ефективного публічного управління у сфері етнополітичних відносин, насамперед правового поля, з метою налагодження міжетнічної взаємодії та комунікації, гармонізації інтересів титульного етносу та етнічних меншин, забезпечення національної єдності належать до пріоритетних у публічній політиці України.

Більшість досліджень у сфері етнополітичних відносин в Україні стосується концептуальних та практичних аспектів етнополітики загалом. Значний внесок у вивчення даної проблематики здійснили О. Антонюк, І. Варзар, О. Картунов, І. Кресіна, І. Курас, Г. Луцишин. Проблеми нормативно-правової бази публічного управління з врегулювання етнополітичних відносин в Україні, зокрема, що стосується правових аспектів захисту прав національних меншин, розглядали М. Алмаші, В. Лемак, О. Лемак, Л. Масенко, В. Овчаренко, Н. Папіш, О. Федунь.

Україна моноетнічна держава, в якій проживає багато етнічних меншин. Культурна різноманітність українського суспільства породжує необхідність теоретичного і практичного осмислення та удосконалення правового поля публічної політики щодо врегулювання етнополітичних відносин. Зокрема, йдеться про необхідність затвердження концепції державної етнонаціональної політики, прийняття нормативно-правових актів щодо удосконалення фінансової підтримки з боку держави культурного розвитку як державотворчого етносу, так і національних та етнічних меншин.

Метою статті є дослідити стан та особливості нормативно-правового забезпечення публічного управління у сфері врегулювання етнополітичних відносин в Україні.

Відповідно до результатів Всеукраїнського перепису населення 2001 р., із загальної кількості населення України (48 млн 457 тис.) більшість становили українці – 77,8%. Найбільшою етнічною меншиною була російська (17,3%). Білоруси, молдавани, кримські татари складала по 0,5%; болгари – 0,4 %, угорці, румуни та поляки – по 0,3 %, євреї – 0,2 % [1].

Анексія Криму Російською Федерацією, окупація частини Донецької та Луганської областей, військові дії на Сході країни призвели до збільшення рівня національної свідомості серед українського населення, а в результаті – зростання відсотка людей, що ідентифікують себе як представники української титульної нації. Про це засвідчили дані соціологічних опитувань, проведених у березні 2017 р. провідними українськими соціологічними центрами, зокрема КМІС, Рейтинг, СОЦІС, Центр імені Разумкова. Відповідно до них, українцями за національністю на сьогодні вважають себе 90,6% населення, росіянами – 6,3%, представниками інших нацменшин – 2,7% громадян. Найчастіше українську національну ідентичність декларують молоді люди у віці від 18 до 24 років. Незважаючи на такий високий відсоток представників української національності, на жаль лише 50,5% населення України використовують українську мову як мову повсякденного спілкування, а російську мову як основну мову повсякденного спілкування використовують 24% опитаних [2].

Такі дані підтверджують моноетнічність української нації та вказують на зобов'язання органів публічного управління сприяти не лише захисту прав національних та етнічних меншин в Україні, але передусім забезпечити підтримку розвитку української мови та створити належні умови для духовно-культурного поступу української титульної нації. Саме культурні надбання останньої та українська мова повинні стати об'єднувачим началом для усіх представників українського суспільства в єдину українську політичну націю.

Концептуальні засади публічної політики в етнополітичній сфері України визначені в Декларації про державний суверенітет України (1990 р.), Декларації прав національностей України (1991 р.) та в Конституції України (1996 р.). В Розділі VIII (Культурний розвиток) Декларації про державний суверенітет України було окреслено зобов'язання держави щодо забезпечення національно-культурного відродження українського народу, його історичної свідомості та традицій, національно-етнографічних особливостей, функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя; гарантування всім національностям, що проживають на території Української Республіки, права їх вільного національно-культурного розвитку [3].

Згідно із ст. 1. Декларації прав національностей України (1991 р.), держава гарантує всім народам, національним групам, громадянам, які проживають на її території, рівні політичні, соціальні та культурні права, представництво в органах державної влади усіх рівнів. Тож дана стаття утвердила принцип “рівних можливостей” для усіх етнічних груп і заборону дискримінації за національною ознакою.

Громадянам України кожної національності цією Декларацією гарантовано право використовувати свою національну символіку, відзначати свої національні свята, створювати культурні центри для розвитку національної культури. Окрім цього, Декларація гарантує всім національностям право на збереження їхнього традиційного розселення, право вільного користування рідними мовами в усіх сферах суспільного життя, враховуючи

освіту, виробництво, одержання і поширення інформації; зобов'язує державу створювати належні умови для розвитку всіх національних мов і культур [4]. Проте в жодній із статей Декларації не зазначено, що діяльність національних меншин у межах вказаних прав у жодному разі не повинна ставити під загрозу державний суверенітет та територіальну цілісність України, не суперечити національним інтересам Української держави загалом. Крім цього, Декларація прав національностей України фаворизує російську мову серед інших мов національних меншин, акцентуючи на праві громадян України вільно користуватись нею, чим створює підґрунтя для політичних спекуляцій на мовному питанні.

Дещо звузив мовні права національних меншин і окреслив їхні зобов'язання щодо збереження державного суверенітету та територіальної цілісності України, порівняно із положеннями Декларації прав національностей, Закон України “Про національні меншини в Україні” (1992 р.). Відповідно до нього, Українська держава гарантує усім своїм громадянам незалежно від національного походження рівні політичні, соціальні, економічні та культурні права і свободи, підтримує розвиток національної самосвідомості й самовиявлення, проте вони зобов'язані дотримуватись Конституції та законів України, оберігати її державний суверенітет і територіальну цілісність, поважати мови, культури, традиції, звичаї, релігійну самобутність українського народу та всіх національних меншин [5]. До національних меншин цей Закон зараховує групи громадян України, які не є українцями за національністю, виявляють почуття національного самоусвідомлення та спільності між собою. Таке визначення є загальним, без чітких критеріїв зарахування до національної меншини, таких як: часові рамки проживання, кількість представників, наявність зафіксованих пам'яток культури, що робить категорію “національна меншина” гнучкою до правового застосування. Крім цього, порівняно з Декларацією прав національностей України, в Законі України “Про національні меншини в Україні” змінено ряд формулювань, зокрема: “компактного проживання” на “більшість населення”; “вільне користування рідними мовами в усіх сферах суспільного життя” на “користування у роботі державних органів, громадських об'єднань, а також підприємств, установ і організацій”; використання мов національних меншин “на рівні з державною українською мовою” на “поряд з державною українською мовою” [6].

Ряд положень цього Закону, зокрема ст. 9; 11; 13; 15, є загальними і не мають змістового наповнення щодо прав суто національних меншин в Україні. Вони декларують загальні для усіх громадян права щодо:

- обрання або призначення на рівних засадах на будь-які посади до органів законодавчої, виконавчої, судової влади, місцевого самоврядування, в армії, на підприємствах, в установах і організаціях;
- вільного обрання та відновлення національності;
- вибору обсягу і форм здійснення прав, що надаються їм чинним законодавством і реалізують їх особисто, а також через відповідні державні органи та створювані громадські об'єднання;
- сприяння державними органами діяльності національних громадських об'єднань, які діють відповідно до чинного законодавства;
- становлення і підтримування представниками національних меншин зв'язків із особами своєї національності та їх громадськими об'єднаннями за межами України, одержання від них допомоги для задоволення мовних, культурних, духовних потреб, їх участі у діяльності міжнародних неурядових організацій тощо. Такі ж права належать усім громадянам України, незалежно від їх національної приналежності.

Конкретно прав національних меншин стосується ст. 6 Закону України “Про національні меншини”, положення якої гарантують всім національним меншинам право на національно-культурну автономію. Воно передбачає: користування і навчання рідною мовою чи вивчення рідної мови в державних навчальних закладах або через національні культурні товариства, розвиток національних культурних традицій, використання національної символіки, відзначення національних свят, сповідування своєї релігії, задоволення потреб у літературі, мистецтві, засобах масової інформації; створення національних культурних і навчальних закладів та будь-яку іншу діяльність, що не суперечить чинному законодавству [7]. Проте частина даних положень, наприклад “навчання рідною мовою чи вивчення рідної мови в державних навчальних закладах”, не підкріплені конкретними механізмами та інструментами реалізації.

Важливим кроком у рамках регламентації етнополітичних відносин в Україні стало прийняття Конституції України (1996 р.), у Преамбулі якої зазначено, що українське державотворення відбувається на основі здійсненого права на самовизначення не тільки української нації, а й усього українського народу, який утворюють громадяни України всіх національностей [8]. Це твердження підкреслило прагнення українського народу щодо формування політичної нації як соціуму на основі державності з народу, що дав назву державі – українців, та інших національних та етнічних груп, які проживають на території України.

В Конституції України визначено основні структурні етнокомпоненти українського суспільства, зокрема: українську націю, національні меншини, корінні народи. Визначенням українського народу як громадян України всіх національностей закріплено статус України, з одного боку, як національної держави, з іншого – як багатонаціональної та полікультурної, а за основу української політичної нації взято громадянський та етнічний компоненти.

Ст. 12 Основного Закону України визначає обов’язок Української держави щодо задоволення національно-культурних і мовних потреб українців, які проживають за її межами. Ст. 24 гарантує усім громадянам рівні конституційні права та свободи, забороняючи привілеї чи обмеження, залежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками. Ст. 53 Конституції України встановлено, що громадянам, які належать до національних меншин, гарантується право на навчання рідною мовою чи на вивчення рідної мови у державних і комунальних навчальних закладах або через національні культурні товариства.

Норми національного законодавства щодо врегулювання етнополітичних відносин містяться у низці інших законів України. Зокрема, ст. 4 Закону України “Про громадські об’єднання”, що регулює суспільні відносини у сфері утворення, реєстрації, діяльності та припинення громадських об’єднань в Україні, забороняє утворення та діяльність громадських об’єднань, мета діяльності яких спрямована на ліквідацію незалежності України, зміну конституційного ладу насильницьким шляхом, порушення суверенітету і територіальної цілісності держави, підірив її безпеки, незаконне захоплення державної влади, пропаганду війни, насильства, розпалювання міжетнічної, расової, релігійної ворожнечі, посягання на права і свободи людини [9]. Частина 3 ст. 10 даного закону регламентує порядок найменування громадського об’єднання, відповідно до якого громадське об’єднання поруч із державною мовою може викласти свою власну назву іноземною мовою або мовою національної меншини.

Норми, що опосередковано регулюють етнополітичні відносини містяться і в законодавстві щодо інформаційної політики України. Зокрема, стаття 5 Закону України “Про інформацію” гарантує кожному право на інформацію, що передбачає можливість вільного одержання, використання, поширення, зберігання та захисту інформації, необхідної для реалізації своїх прав, свобод і законних інтересів [10]. Ст. 2 Закону України “Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні” гарантує право кожного вільно і незалежно шукати, одержувати, фіксувати, зберігати, використовувати та поширювати будь-яку інформацію за допомогою друкованих засобів масової інформації, крім випадків, визначених законом. Водночас ст. 3 цього закону заборонено використання друкованих засобів масової інформації з метою закликів до захоплення влади, насильницької зміни конституційного ладу або територіальної цілісності України, пропаганди війни, насильства та жорстокості, розпалювання расової, національної, релігійної ворожнечі [11].

Задоволенню потреб національних меншин в Україні сприяють законодавчі акти, що регламентують діяльність органів державного управління та місцевого самоврядування – Закони України “Про місцеве самоврядування” та “Про місцеві державні адміністрації”. Зокрема, ст. 3 Закону України “Про місцеве самоврядування” гарантує право на участь у місцевому самоврядуванні за належністю до відповідних територіальних громад громадянам, незалежно від їх раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, терміну проживання на відповідній території, за мовними чи іншими ознаками [12]. Цим законом до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад віднесено повноваження у сприянні відродженню національно-культурних традицій, забезпечення охорони пам’яток історії та культури, збереження та використання культурного надбання (п. 10, ст. 32). Крім цього, до виняткової компетенції сільських, селищних і міських рад віднесено питання вирішення питання про мову (мови), якою користується у своїй роботі рада, її виконавчий комітет і яка використовується в офіційних оголошеннях, відповідно до чинного законодавства.

Відповідно до п. 7, 9 ст. 22 Закону України “Про місцеві державні адміністрації” місцеві державні адміністрації у своїй діяльності забезпечують виконання законодавства щодо всебічного розвитку та функціонування української мови як державної в усіх сферах суспільного життя, створення умов для розвитку та використання мов інших національностей; сприяють роботі творчих спілок, національно-культурних товариств, фондів, асоціацій, жіночих, молодіжних, дитячих та інших громадських організацій [13].

В контексті забезпечення культурно-освітніх прав національних меншин в Україні держава гарантує, відповідно до ст. 3 Закону України “Про освіту”, право на безкоштовну освіту в усіх державних навчальних закладах, незалежно від статі, раси, національності, соціального і майнового стану, роду та характеру занять, світоглядних переконань, належності до партій, ставлення до релігії, віросповідання, стану здоров’я, місця проживання та інших обставин [14].

Сприяє національно-культурному розвитку громадян України всіх національностей, утвердженню їх духовності та моралі, захисту їх прав та інтересів у сфері виготовлення, розповсюдження та споживання друкованої продукції покликаний Закон України “Про видавничу справу”. Він гарантує забезпечення права на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань; створення з боку держави можливостей для самовиявлення громадян як авторів, незалежно від раси, кольору шкіри,

політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних або інших ознак, а також випуск видань мовами національних меншин України для задоволення їхніх культурно-освітніх потреб [15]. Відповідно до ст. 5 даного закону, державна політика у видавничій справі в Україні спрямована на підтримку розвитку національного книговидавництва, наповнення українськомовними виданнями ринку, фондів бібліотек, забезпечення потреб навчальних і наукових закладів, Збройних сил України та інших військових формувань, правоохоронних органів, підприємств, установ і організацій необхідними виданнями державною мовою, а також на підтримку культур національних меншин у видавничій справі [16].

З метою державної підтримки книговидавничої справи в Україні та подолання кризи у вітчизняному книговидавництві, створення сприятливих умов для його розвитку у 2003 р. було ухвалено Закон України “Про державну підтримку книговидавничої справи в Україні” [17]. Адже на початок 2000-х рр. у сфері книговидавництва в Україні склалась критична ситуація, зумовлена відсутністю належної уваги і підтримки з боку держави національної видавничої сфери. Тож Закон України “Про державну підтримку книговидавничої справи в Україні” покликаний був врегулювати ситуацію на ринку книговидавництва з метою підтримки з боку держави розвитку національного книговидавництва, задоволення духовних, освітніх і культурних потреб українського народу за допомогою книг шляхом податкового, митного, валютного видів регулювання та через державне замовлення на видання книжкової продукції.

Внаслідок занепаду ринку українського книговидавництва, відповідно до даного закону, було створено Український інститут книги як державну установу, яка належить до сфери управління центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв. До основних його завдань віднесено реалізацію національно-культурних державних цільових програм, пов’язаних із популяризацією української книговидавничої продукції в Україні та за кордоном, підтримкою книговидавничої справи, бібліотек і бібліотечної справи; фінансування видання українських книг на умовах часткової участі держави та розподілу грошових зобов’язань із приватними замовниками видавничої продукції; підтримка українських та іноземних видавництв, що видають книги українською мовою тощо [18].

В контексті формування правового механізму врегулювання етнополітичних відносин в Україні в національному законодавстві було застосовано міжнародні стандарти захисту прав національних меншин, сформульовані у ряді документів європейського співтовариства. Серед них: Заключний акт Наради з безпеки і співробітництва в Європі (серпень 1975 р.); Віденський підсумковий документ НБСЄ (січень 1989 р.); Документ Копенгагенської наради з людського виміру (червень 1990 р.); Європейська Хартія регіональних мов або мов меншин (листопад 1992 р.); Рекомендації Ради Європи 1201 (лютий 1993 р.); Віденська декларація та додатки до неї (жовтень 1993 р.); Рамкова конвенція Ради Європи про захист національних меншин (листопад 1994 р.); Резолюція ООН про права осіб, що належать до національних або етнічних, релігійних та мовних меншин (березень 1995 р.); Гаазькі рекомендації щодо прав національних меншин на освіту (жовтень 1996 р.); Ословські рекомендації щодо мовних прав національних меншин (лютий 1998 р.) [19].

Крім цього, складовою частиною національного законодавства у сфері регулювання етнополітичних відносин стали ряд міжнародних документів, зокрема: Загальна декларація прав людини (1948 р.), Міжнародний пакт про громадянські і

політичні права та Факультативний протокол до нього (1966 р.), Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права (1966 р.), Конвенція про захист прав людини і основних свобод (1950 р.) та Протокол №12 до неї, Рамкова конвенція Ради Європи про захист національних меншин (1995 р.), Європейська хартія регіональних мов або мов меншин (1992 р.). Всі ці міжнародні акти покликані сприяти міжетнічній толерантності та міжкультурному діалогу між усіма етнічними групами у державі.

Зокрема, Рамкова конвенція про захист національних меншин – це перший юридично обов’язковий багатосторонній міжнародний документ, що безпосередньо стосується захисту національних меншин у всіх сферах суспільного життя. В її основу були покладені норми Віденської декларації глав держав та урядів країн-членів Ради Європи, Європейської конвенції про захист прав людини й фундаментальних свобод, документів ООН та ОБСЄ, що стосуються зобов’язань щодо захисту національних меншин.

Підписавши у 1995 р. Рамкову конвенцію про захист національних меншин, Україна визнала пріоритетність у контексті забезпечення стабільності, демократії та миру в Європі захист національних меншин; зобов’язалась поважати етнічну, культурну, мовну та релігійну самобутність кожної особи, яка належить до національної меншини та створювати відповідні умови для виявлення, збереження та розвитку цієї самобутності [20].

Відповідно до Рамкової конвенції про захист національних меншин, культурне розмаїття має стати джерелом збагачення кожного суспільства, а не чинником розколу. При цьому держава повинна вживати ефективні заходи для поглиблення взаємної поваги, взаєморозуміння та співробітництва між усіма особами, що проживають у межах території, незалежно від їхньої етнічної, культурної, мовної або релігійної самобутності; гарантувати представникам національних меншин право рівності перед законом та право на рівний правовий захист, виключаючи будь-яку дискримінацію на підставі приналежності до національної меншини. Відповідно до даної Конвенції, Україна зобов’язалась створювати необхідні умови для можливості національним меншинам зберігати та розвивати свою культуру, зберігати основні елементи своєї самобутності, зокрема релігію, мову, традиції та культурну спадщину.

Згідно із Рамковою конвенцією про захист національних меншин, Україна зобов’язана забезпечити повагу до права кожної особи, яка належить до національної меншини, на свободу мирних зборів, свободу асоціації, свободу виявлення поглядів і свободу думки, совісті та релігії; визнати за представниками національних меншин право сповідувати свою релігію або переконання і створювати релігійні настанови, організації та асоціації.

Таким чином, нормативно-правова база України у сфері етнополітичних відносин здебільшого регламентує забезпечення культурних прав і свобод національних та етнічних меншин відповідно до міжнародно-правових стандартів. Україна ратифікувала низку актів міжнародного права щодо забезпечення міжетнічної толерантності та міжкультурного діалогу між усіма етносуб’єктами українського суспільства. Проте цілісного концепту державної політики в етнополітичній сфері щодо підтримки розвитку української титульної нації та національних меншин, врегулювання міжетнічних відносин, запобігання виникненню міжетнічних конфліктів та проявів сепаратизму на етнічному ґрунті в Україні не існує. Оскільки на сьогодні так і не прийнято Концепції етнонаціональної державної політики, яка б чітко трактувала основні категорії та

компоненти етнополітики України, визначала стратегічні цілі та завдання розвитку етнополітичних відносин через призму забезпечення інтересів державотворчої української нації та національних й етнічних меншин, консолідації українського суспільства та формування української політичної нації на основі українських духовно-культурних цінностей та української мови.

Висновки

1. Концептуальні засади публічної політики в етнополітичній сфері України визначені в Декларації про державний суверенітет України, Декларації прав національностей України та в Конституції України. Чинне законодавство регламентує основні права національних меншин у культурній сфері, зокрема: право на використання рідної мови; право на розвиток етнокультурної самобутності; право на освіту; право на свободу мирних зборів, віросповідання, виявлення поглядів; право рівної участі в державно-управлінських процесах; право на збереження середовища проживання в місцях їхнього історичного та сучасного розселення.

2. Україна імплементувала міжнародні стандарти захисту прав нацменшин, ратифікувавши ряд міжнародних правових документів, відповідно до яких зобов'язалась поважати етнічну, культурну, мовну та релігійну самобутність кожної особи, яка належить до національної меншини та створювати відповідні умови для розвитку цієї самобутності.

3. Незважаючи на існування численних законодавчих актів, що безпосередньо чи опосередковано стосуються гарантування культурно-освітніх та релігійних прав національних меншин, на сьогодні в Україні так і не прийнято Концепції етнонаціональної державної політики, яка б дала чітке трактування основних категорій та компонентів етнополітики, визначила стратегічні цілі та завдання розвитку етнополітичних відносин в Україні.

Предметом розгляду у подальших наукових дослідженнях стане удосконалення нормативно-правового забезпечення у сфері публічного управління етнополітичними відносинами в Україні.

Список використаної літератури

1. Про кількість та склад населення України за підсумками Всеукраїнського перепису населення 2001 року. URL : <http://2001.ukrcensus.gov.ua/results/general/nationality>.

2. Більше 90% громадян назвали себе українцями за національністю // Українська правда. 2017. 17 черв. URL : <http://www.pravda.com.ua/news/2017/06/17/7147226>.

3. Декларація про державний суверенітет України // Відомості Верховної Ради УРСР. 1990. № 31. Ст. 429.

4. Декларація прав національностей України // Відомості Верховної Ради України. 1991. № 53. Ст. 799.

5. Про національні меншини України: Закон України // Відомості Верховної Ради України. 1992. № 36. Ст. 529.

6. Там само. Ст. 529.

7. Там само. Ст. 529.

8. Конституція України. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.

9. Про громадські об'єднання : Закон України // Відомості Верховної Ради України. 2013. № 1. Ст. 1.

10. Про інформацію: Закон України // Відомості Верховної Ради України. 1992. № 48. Ст. 650.

11. Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні : Закон України // Відомості Верховної Ради України. 1993. № 1. Ст. 1.
12. Про місцеве самоврядування : Закон України // Відомості Верховної Ради України. 1997. № 24. Ст. 170.
13. Про місцеві державні адміністрації : Закон України // Відомості Верховної Ради України. 1999. № 20/21. Ст. 190.
14. Про освіту : Закон України. URL : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1060-12>.
15. Про видавничу справу : Закон України // Відомості Верховної Ради України. 1997. № 32. Ст. 206.
16. Там само. Ст. 206.
17. Про державну підтримку книговидавничої справи в Україні : Закон України // Відомості Верховної Ради України. 2003. № 24. Ст. 351.
18. Там само. Ст. 351.
19. Бородінов В. Міжнародний досвід захисту прав національних меншин // Віче. 2011. № 18. URL : <http://www.viche.info/journal/2705>.
20. Рамкова конвенція про захист національних меншин. URL : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_055.

Стаття надійшла до редакції 21.06.2017

Схвалена до друку редколегією 11.07.2017

N. Pidberezhnyk

NORMATIVE AND LEGAL FRAMEWORK FOR PUBLIC ADMINISTRATION REGARDING REGULATION OF ETHNO-POLITICAL RELATIONS IN UKRAINE

This article provides an analysis of the normative and legal framework for public administration in the field of ethno-political relations regulation in Ukraine. In particular, the Ukrainian legislation and international legal documents, ratified by Ukraine, concerning the guarantee of main rights and freedoms of national minorities, mainly in the cultural sphere, are characterized. The author proves the absence of an integral concept of public administration in the field of ethno-political relations in Ukraine and ethno-policy on the whole, and substantiates the lack of an effective legal mechanism for ensuring interests of all ethno-political entities and preventing interethnic conflicts. This resulted in intensifying ethno-political situation in Ukraine.

Key words: public administration, ethno-political processes, ethno-policy, national minorities, state-forming ethnos, rights and freedoms, interethnic relations.